

Hoofdstuk 1.01

'Ik heb de vergadering om elf uur belegd. Nu is het al vijf over elf. Ik mis de helft!' zei Zeus. Woedend keek hij de aanwezigen aan.

'Jullie zijn wel op tijd.'

Persephone, de vrouw die achter hem aan de tweede ring zat, temperde hem.

'Doe maar rustig aan Zeus, ze zullen zo wel komen.'

Onder haar zomerse uitstraling, die voor hem niet was te weerstaan, zakte hij terug in zijn zetel.

Allen hadden vreemd opgekeken toen hij met haar was binnengekomen, want meestal liet hij zich bij deze gelegenheden door zijn vrouw Hera begeleiden. Die blikken waren Zeus niet ontgaan.

'Eens even kijken,' zei hij en trok de presentielijst naar zich toe. Hij schreef de status van aan- of afwezigheid achter de namen.

'Alle godinnen zijn afwezig,' zuchtte hij. 'Piri en Persephone zijn er wel als de secondanten. Ik wacht nog tien minuten!'

'Eros, weet jij waar je moeder Afrodite blijft?'

Eros schudde zijn hoofd.

'Ares, waar is Afrodite?'

'Geen idee.'

Met zijn vrouw had Zeus die ochtend hooglopende ruzie gehad. Dat kon de reden voor haar afwezigheid zijn, waarmee ze ongetwijfeld ook hun zoon Hephaistos van de vergadering weghield. Maar zijn zoon was slecht ter been, dus het kon ook zijn dat hij gewoon nog onderweg was. Aan Poseidon hoefde Zeus niet te vragen waar Athena bleef. Die lagen met elkaar overhoop. Dat was de reden dat haar zetel zich niet naast die van Poseidon bevond.

Een paar minuten later betraden de godinnen Afrodite, Athena, Artemis, Demeter en Hera de conferentiezaal.

‘Jullie zijn meer dan een kwartier te laat!’ raasde Zeus. In stilte en elegantie vlieden de godinnen zich in hun zetels. Zeus wilde eindelijk de vergadering beginnen toen de deur nog eenmaal werd geopend. Het was Hephaistos, die zich verontschuldigde.

‘Sorry pa, het was toch verder dan ik dacht.’ Zijn lelijke, kreupele zoon sleepte zijn getergde lichaam naar zijn aangepaste stoel.

‘Goed, we zijn nu eindelijk compleet, maar de volgende keer dat er telaatkomers zijn, worden die zonder pardon op de tweede ring gezet.’

Daar hadden ze geen trek in, zag Zeus aan de gezichten. Op de tweede ring mocht je als secondant alleen wat zeggen als je iets werd gevraagd.

‘Het voornaamste doel van deze bijeenkomst is het bespreken van de voortgang van onze reis naar Terrade II,’ begon Zeus, ‘Tevens zal ik de taken verdelen en daar uitleg over geven, dan kunnen jullie je de komende week voorbereiden op ieders persoonlijke doel van deze reis. Een week is niet lang, maar als we eenmaal zijn geland, moet alles nog worden opgebouwd, dus is het kort genoeg. We zijn nu een millennium onderweg van onze planeet Terrade naar Terrade II. We hebben daar geen hinder van ondervonden, want al die tijd waren jullie in slaap. Ik ben elke maand een keer automatisch gewekt om te checken of alles nog naar wens verliep en dat heeft ons nu veilig op een week afstand van Terrade II gebracht.’

De aanwezigen applaudisseerden.

‘Een maand geleden zijn jullie gewekt en zoals vroeger zijn jullie weer als vanouds tegen elkaar tekeer gegaan. Dat was wel te verwachten. Het kan ook moeilijk anders met de uiteenlopende karakters aan boord. Toen we van Terrade vertrokken, wisten jullie dat we niet naar onze

planeet konden terugkeren. Jullie hebben verantwoordelijkheden aanvaard. Dit is een eer. Gedraag jullie daar dan ook naar. We zijn aan de zwaartekracht van onze planeet onttrokken en daardoor zijn we de afgelopen duizend jaar geen dag ouder geworden. Dat zal ook zo blijven. Leden van de godenraad hebben het eeuwige leven en de meesten van jullie bevinden zich in hun dertigste levensjaar, maar we kunnen wel worden vermoord of verongelukken en dan is het over en uit. We zijn dus niet onsterfelijk. Ik zal jullie niet langer in spanning houden en ga nu over tot de taakverdeling.'

Zeus schraapte zijn keel en voelde de spanning toenemen.

'Ik noem jullie namen in alfabetische volgorde op met de taak of taken die ik voor jullie heb geselecteerd.

AFRODITE: jij wordt de godin van de liefde en de schoonheid. Daar hoef ik geen verdere omschrijving van te geven.

APOLLON: god van het licht, de geneeskunde en de voorspellingskunst. Je bent een veelzijdige god. Vervul je taak met verve en veel succes ermee.

ARES: god van de oorlog. Bij jouw taak ben ik afgegaan op je strijd lust. Oorlogen zijn helaas niet altijd te voorkomen. Houd er wel rekening mee dat je niet erg populair zult worden op de nieuwe planeet.

ARTEMIS: jij wordt als de tweelingzus van Apollon de godin van de jacht, om te beginnen met pijl en boog.

ATHENA: godin van de oorlog, wijsheid, kennis, kunstenaars en handwerkslieden. Dit is een uitgebreide taak. Je bent net zo opvliegend als Ares, vandaar dat je godin van de oorlog bent geworden.

DEMETER: godin van de landbouw en voornamelijk van het graan. Dit is een korte omschrijving, maar daarom niet minder belangrijk. Graan is het voedsel dat de basis zal vormen voor alle Terrade II-bewoners.

DIONYSOS: god van de dieren, de planten en van de drank natuurlijk. Dat laatste wilde je zelf heel graag.

EROS: god van de liefde. Jij gaat je moeder Afrodite helpen en verliefdheid veroorzaken.

HADES: god van de onderwereld. Net als thuis kunnen we niet aan jou ontkomen. Het is niet anders, maar ik weet dat je deze taak serieus zult nemen. In ieder geval gefeliciteerd grote broer.

HEPHAISTOS: god van het vuur en de smederij.

HERA: mijn trots en godin van het huwelijk. Jij weet als geen ander hoe belangrijk dat is.'

Wenkbrauwen werden gefronst. Wat had Zeus gezegd? Het huwelijk belangrijk? Dan mocht hij daar zelf wel een voorbeeld aan nemen. Hij verleidde elke vrouw die bij hem in de buurt kwam. Zeus zag de gefronste wenkbrauwen, maar hij reageerde er niet op. Hij wilde het goedmaken met Hera na de ruzie van die ochtend.

HERMES: god van de onderlinge communicatie tussen de goden en godinnen, maar omdat dit een beperkte taak is, ga jij ook over de dieven en de handel, waaraan je de handen vol zult hebben.

POSEIDON: god van de zee. Terrade II bestaat voor het overgrote deel uit water, dus dat bestrijkt een groot gebied. Het kan zijn dat er nog goden en godinnen aan de raad worden toegevoegd, die alleen uit eigen gelederen kunnen voortkomen. Nieuwe goden en godinnen kunnen door elk van ons worden voorgedragen aan de godenraad met vetorecht. We zijn met circa honderd mannen en vrouwen aan boord. Daar zit ongetwijfeld nog talent tussen. Dan kom ik tot de laatste, mezelf dus.

ZEUS: oppergod en god van donder en bliksem.'

Uit zijn staf liet hij een kleine bliksemflits ontsnappen. Hij had het met enige dreiging gezegd, maar het miste zijn doel, want de goden en godinnen waren al druk met elkaar

in gesprek. Zeus maakte eruit op dat ze tevreden waren met de hun toebedeelde taken. Hij hernam het woord.

‘Ik stel een korte pauze voor, zodat we onder het genot van een glas water kunnen ontspannen. Na de pauze gaan we door met het laatste nieuws over Terrade II. Proost.’ Zeus hief zijn glas, een gebaar dat door iedereen werd gevolgd. De godinnen waren in hun nopjes. Dit gold vooral voor de godin van de liefde. Ze bracht haar taak meteen in stelling door overduidelijk met Ares te flirten. Zeus vond het maar niets. Wat moest de godin van de liefde nu in hemelsnaam met de god van de oorlog? Zeus begreep dat niet, maar matigde toen Afrodite zijn foeilelijke zoon liefdevol over zijn hoofd aaide. Na een kwartier tikte Zeus tegen zijn glas. Het werkte beter dan zijn bliksemschicht. De zetels werden weer aangeschoven. Men was benieuwd naar de uitleg over de nieuwe planeet.

‘Voordat wij vertrokken, hadden we goed in kaart gebracht waar we zouden landen. Door de locatie van onze planeet ten opzichte van Terrade II zagen we slechts het zuidelijke deel. Deze planeet draait om de zon van dit zonnestelsel en om zijn eigen as met een snelheid van vierentwintig uur per dag. Een maan draait er omheen. Dat komt dus overeen met wat wij gewend zijn. Aan Piri, de cartograaf, geef ik nu het woord.’ Zeus knikte naar hem, die met een handbeweging een hologram in werking stelde met een beeld van het sterrenstelsel waar ze doorheen vlogen.

‘Terrade II is in dit deel van het universum de enige planeet waarop leven mogelijk is. Het is qua levensomstandigheden vrijwel een kopie van onze eigen planeet. Wat wij duizend jaar geleden zagen was dit grote eiland op de Zuidpool. Toen we vertrokken wisten we er al veel van, zoals: de grootte, bodemgesteldheid, vochtigheid en zuurstofkwaliteit. Dat heb ik voorafgaand nauwkeurig in kaart gebracht. Een maand geleden heb ik me er

opnieuw over kunnen buigen en ben ik tot de conclusie gekomen dat dit eiland het afgelopen millennium in de richting van de as van deze planeet is opgeschoven. Nu is het vrijwel geheel bedekt met ijs, zoals jullie kunnen zien. Heeft iemand tot nu toe vragen?' Piri keek het gezelschap rond, maar zijn uitleg was duidelijk geweest.

'Dan kan ik verder. Eerst was het onze bedoeling om op het eiland op de Zuidpool te landen, maar door de veranderingen zien we daar nu vanaf. Door de verschuivingen kunnen we nu beter zien wat Terrade II ons te bieden heeft. De planeet heeft twee uitgestrekte continenten. Daartussen ligt een grote oceaan met in het midden een geschikt eiland, dat we als het nieuwe reisdoel hebben gekozen. We noemen dit de Atlantische oceaan, zoals we die thuis ook hebben. De bodemgesteldheid van dit nieuwe eiland is bevredigend, maar de oppervlaktekorst is dun. Een aantal vulkanen op dit eiland is actief. Dat komt mooi uit, want dan zal het land vruchtbaar zijn. Dit wordt dus ons nieuwe reisdoel. Vragen?'

'Ja, ik,' zei Apollon. 'Hebben we al een naam voor dit eiland?'

'Ja,' zei Piri. 'We noemen het Atlantis.'

Even was het stil in het gezelschap, maar al snel nam het geroezemoes de overhand. Zeus maakte er na een minuut een eind aan.

'Dames en heren. Ik heb nog een belangrijke huishoudelijke mededeling. Over een week landen we op Atlantis, waar we nooit meer vandaan zullen vertrekken, althans niet door de ruimte. Na drie dagen vernietigt ons ruimteschip zichzelf en zullen er geen sporen meer van te vinden zijn. Ik raad iedereen aan zijn persoonlijke spullen tijdig van boord te halen en direct aan de slag te gaan met zijn of haar taken. Veel succes.'

Hoofdstuk 1.02

Emile van Straten en zijn vriendin Jenny Pevelier lieten een fles champagne tegen de boeg van de Davy Jones zwiepen. Precies op dat moment kwam de zon door en spatte de fles op het anker van het zeiljacht uiteen.

Emile had lang naar dit moment uitgekeken. Een faillissement, zijn huwelijk dat op de klippen was gelopen en imagoschade waren eraan vooraf gegaan. Nu was er geen vuiltje meer aan de lucht en begon hij aan zijn speech in de aanwezigheid van honderd gasten, meest familieleden en vrienden. Een vriend was er zelfs voor uit Oostenrijk overgekomen om getuige te zijn van dit voor Emile belangrijke moment. Het zou een voordracht worden met terugblikken en flarden van de strijd die hij had gevoerd. Na een paar zinnen werd hij echter door emoties overmand en met een trillende bovenlip kon hij uitsluitend nog een pover 'behouden vaart' uitbrengen, dat vanuit de struiken door een paparazifotograaf werd vastgelegd. Een roddelblad opende er twee dagen later mee: 'Emile in tranen'. Emile was er wel aan gewend geraakt in de publieke belangstelling te staan, maar als hij geweten had dat er foto's van hem zouden worden gemaakt, had hij eerst een bezoek aan een kapper gebracht. Jenny compenseerde het plaatje in haar beeldige gele zomerjurk. Ze was prachtig met haar lange blonde krullen en benen waaraan geen einde leek te komen. Met haar uitstraling en ideale maten zou men haar ook als een fotomodel in een tijdschrift kunnen verwachten.

Jenny, die twaalf jaar jonger was dan Emile, had hij ontmoet bij een tarotsessie. Onder andere met haar hulp had Emile, als kunsthistorisch wetenschapper, acht verdwenen Fabergé-eieren teruggevonden. Emile had er een boek over geschreven dat een groot succes was

geworden, waardoor hij er financieel weer bovenop was gekomen en zijn misère ver achter zich had gelaten. Ondanks hun tegenstellingen op de schemerige grens tussen feit en fictie vonden ze elkaar meestal als magneten, al was er zo nu en dan een vacuüm, waarbij de polen elkaar afstootten en de discussie onbeslist leek. Totdat ze weer tegen elkaar aan kropen. Na twee mislukte huwelijken voelde Emile zich nu intens gelukkig met haar. Jenny voelde zich op haar beurt sterk tot Emile aangetrokken door zijn niet-aflatende gedrevenheid en voortvarend inzicht, naast zijn aanstekelijke humor. Van de royalty's van zijn boek "De Eieren van de Keizer" alleen konden Emile en Jenny zich veel veroorloven, nog afgezien van de commissie die hij over de hoge waarde van de Fabergé-eieren had opgestreken. Ze hadden er onder andere een landgoed van gekocht.

Enkele weken na de doop van de Davy Jones waren de laatste voorbereidingen voor hun wereldreis getroffen. Het vijftien meter lange zeiljacht was op en top in orde met alle denkbare apparatuur aan boord om veilig de wereldzeeën te kunnen bevaren. Veel was dubbel geïnstalleerd, zoals radar, watermakers, navigatieapparatuur, stuurautomaat, communicatiesysteem en accu's. Van wat er niet dubbel was uitgevoerd waren reserveonderdelen aan boord, die Emile in een hut had gestald die ze voor het dagelijkse gebruik niet gebruikten.

Ze zeilden met z'n tweeën met drie hutten aan boord. Twee achter en een vóór. De voorste hut was hun comfortabele tweepersoons slaapcabine. Sfeervol met hout bekleed met verzonken spotjes in het plafond.

De hut achter, die niet was volgestouwd met spullen, diende als slaappleaats als de een op zee stond te sturen, terwijl de ander sliep. Het was een luxe zeiljacht met twee doucheruimten met toiletten en een ruime salon met

hoekkeuken. Emile had alles ingericht op veiligheid en vaargemak. Zo was het jacht voorzien van elektrisch bedienbare lieren voor het hijsen van het grootzeil en het aantrekken van de schoten onder spanning.

Het schip was tjokvol gestouwd met voedsel, drank, zeilbenodigdheden en gereedschap. Emile had alles op de kade uitgestald. Hij was benieuwd of alles in het jacht zou passen, maar dat lukte. Ze schreven precies op waar alles was opgeborgen, zodat ze niet lang hoefden te zoeken als ze iets dringend nodig hadden. Voedsel werd op houdbaarheid gerangschikt en op datum gestickerd. De koelkast en de diepvries puilden uit.

Emile beschikte over veel zeilervaring, maar dit was het grote werk. Een wereldreis, waarvan ze vooraf niet wisten hoelang die zou duren. Ze zouden wel zien. Als ze er onderweg genoeg van hadden, konden ze tussendoor tripjes maken of terugkeren naar huis per vliegtuig en de boot achterlaten. Ze hadden internet aan boord. Zelfs midden op de oceanen, ver buiten het bereik van land- en zendmasten. Zo konden ze door middel van een satellietverbinding bellen en internetten. Dat was niet goedkoop, maar Emile vond het belangrijk dat hij overal ter wereld weerberichten kon opvragen en contact kon onderhouden met het thuisfront of met zijn uitgever.